

Prelatovo pismo (avgust 2014)

V svojem mesečnem pismu nas msgr. Javier Echevarría vabi, naj se vsak dan borimo v notranjem življenju, da bi zmagali v “poslednji bitki”, kakor sveti Jožefmarija in don Álvaro.

13. Avg. 2014

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Pišem vam iz Srednje Amerike, med pastoralnim potovanjem po teh

šestih državah, v katerih je ustaljeno delo Opus Dei; in razumem, da bi naš Oče dejal: ***Ko pomislim na Delo, osupnem.***

Zato je prva stvar, ki vznikne v mojem srcu, vdana zahvala Bogu za apostolske sadove v teh predragih deželah. Na poti od Gvatemale do Paname skupaj z vami vsemi opazujem čudovit razcvet duhovnega življenja, ki se izraža v življenju ljudi vseh ras in številnih jezikov, saj ti narodi poleg španščine govorijo tudi različne avtohtone jezike. Ko opazujem to obzorje, se prav tako spominjam besed, ki jih je sveti Jožefmarija neštetokrat ponovil: ***Na zemlji je le en rod: rod božjih otrok. Vsi moramo govoriti isti jezik, (...) jezik dialoga Jezusa z njegovim Očetom; jezik, ki se govori s srcem in z glavo; tistega, ki ga uporabljate ta trenutek v vaši molitvi. Jezik kontemplativnih duš.***[1] Kajti Jezus je – tako je

razlagal naš Oče v neki drugi homiliji – ***prišel, da prinese mir, veselo novico, življenje vsem ljudem. Ne samo bogatim, niti ne samo revnim. Ne samo modrim, niti ne samo preprostim. Vsem. Bratom in sestram, kajti bratje in sestre smo, otroci istega Očeta Boga.***[2]

Še en teden bom ostal na tem lepem delu sveta: še naprej me spremljajte s svojo molitvijo in vašimi žrtvami, z izročanjem poklicnega dela in časa za počitek, ki ga mnogi od vas uživata v teh dneh. Na ta način bodo duhovni sadovi obilni. Vedno molite za svetega očeta; ta mesec se z njim povežite na poseben način med njegovim potovanjem v Korejo, kjer ga pričakujejo mnogi katoliki in številni drugi ljudje dobre volje.

Kot vas navadno v tem času spominjam, so avgustovski dnevi bogati z Marijinimi prazniki. Med 2. avgustom, ko je dan Marije Angelske,

in 22. avgustom, ki je praznik kronanja naše Gospe, bomo praznovali posvetitev bazilike svete Marije Velike (Marija Snežna, 5. avgusta), predvsem pa slovesnost vnebovzetja Device Marije, ko je bila s telesom in dušo vzeta v nebesa. Na ta dan tesno združeni s svetim Jožefmarijem, don Álvaro in vsemi verniki Dela, ki že uživajo Boga, obnovimo posvetitev Opus Deipresladkemu in brezmadežnemu Marijinemu Srcu, ki jo je naš ustanovitelj prvič opravil v Loretu 15. avgusta 1951.

Liturgija tega dne nam v berilu iz knjige Razodetja prikazuje ženo, obdano s soncem, z mesecem pod njenimi nogami, okronano z dvanajstimi zvezdami, ki se bori proti peklenskemu zmaju, ki skuša požreti otroka njenega telesa[3]. Ta podoba na prvem mestu predstavlja Cerkev, ki **je na eni strani polna slave, zmagojoča, na drugi strani**

pa v bolečinah. Takšna je v resnici Cerkev, je dejal papež Frančišek v neki pridigi. Čeprav je v nebesih že deležna slave svojega Gospoda, v zgodovini nenehno doživlja preizkušnje in izzive, ki jih prinaša boj med Bogom in hudičem, večnim sovražnikom.[4] Izluščimo iz tega prizora najpomembnejši, zelo jasn nauk: treba se je neprenehoma boriti, da bi bili zvesti Bogu v svojem vsakdanjem življenju, ki je naša steza svetosti. Sveti Jožefmarija je že skoraj na koncu svojega zemeljskega potovanja kot povzetek svojega odgovora Bogu zapisal: ***To je naša pot na zemlji: boriti se iz ljubezni do poslednjega trenutka. Deo gratias!***[5] Brez tega vsakdanjega boja – tistega, v katerem so zmage, pa tudi porazi, iz katerih se lahko dvignemo tako, da pristopimo k zakramentu sprave –, bi ravnali kot ošabneži. Zato da bi zmagali v tem boju ali da bi si takoj opomogli, če smo kdaj premagani, imamo na voljo

božjo milost in pomoč mnogih posrednikov, na prvem mestu presvete Device Marije.

»Auxilium christianorum!«–Pomoč kristjanov, vzklikajo z gotovostjo lavretanske litanije. Si poskušal ponavljati ta vzklik v svojih težkih trenutkih? Če storiš to z vero, z nežnostjo hčere ali sina, boš izkusil učinkovitost posredovanja tvoje Matere svete Marije, ki te bo vodila do zmage.[6]

Tudi Devica Marija je med svojim življenjem na zemlji spoznala težave in trde preizkušnje. Toda Ona, ki je v svojem srcu vedno ohranjala živ tisti *fiat!*, ki ga je izrekla v Nazaretu, je bila zvesta Bogu v vsakem trenutku. »Iz jasnosti v jasnost,« je zapisal don Álvaro, »iz ene milosti v drugo, še večjo milost, brez kakršnega koli oviranja, je Marija nenehno napredovala v svoji enotnosti z Bogom, dokler se ni dopolnil

edinstven in čudovit dogodek, ki ga Cerkev praznuje 15. avgusta.«[7]

Žena iz Razodetja je prav tako prispodoba za Devico Marijo. Kakor Cerkev je **tudi Marija nekako deležna tega dvojnega stanja. Ona je zagotovo vstopila v nebeško slavo. Vendar to ne pomeni, da se je oddaljila od nas. Ravno nasprotno: Marija nas spremlja, se bojuje skupaj z nami, podpira kristjane v boju proti silam zla. Tudi molitev z Marijo, posebno rožni venec (...), ima to dimenzijo boja: to je molitev, ki nas podpira v boju proti hudiču in njegovim zaveznikom.**[8]

Poslušajmo še druga don Álvarova priporočila, ki so se porodila iz njegove velike ljubezni do Marije, v čemer je sledil zgledu našega ustanovitelja. »Treba se je boriti, otroci moji, če nočemo, da nas porazi sovražnik Boga in naših duš. Lahko

se zanesemo na vso pomoč milosti in na posredovanje mogočne Božje Matere. Ne more nas biti strah. Treba se je zateči k Bogu in uporabiti sredstva, ki nam jih ponuja Cerkev: molitev, mrtvičenje, pogosto prejemanje zakramentov spovedi in evharistije. Povejmo Jezusu, da mu želimo biti zvesti, in presveti Devici Mariji recimo: Mati moja, hočem biti zvest tvojemu Sinu, in zato računam s tem, da boš Ti posredovala zame. Gospod ti ne more odreči uslišanja.«[9]

Veliki praznik vnebovzetja nam ponuja možnost, da poklonimo naši Gospe veliko darilo: svoj namen, da bomo obnovili svojo zvestobo krščanski poklicanosti, ki jo je prejel vsak od nas in ki se uresničuje v bolj odločnem, bolj zahtevnem spreobrnjenju stran od tistega, kar nas ali bi nas lahko oddaljilo od Boga. Zato se potrudimo pri spraševanju vesti, predvsem pred

spovedjo. Dobro je prositi sveto Marijo, »da bi znali biti od Boga in za Boga, da bi mu odgovorili s *fiat!*, ki naj bo naše razločevalno znamenje, naša značilnost.«[10]

Bil sem priča temu, kako je don Álvaro v svojih pogovorih z bolj ali manj številnimi skupinami ljudi spodbujal, naj poskušajo zmagati – z božjo pomočjo – v vsakdanjih malih bojih. Čeprav je po navadi ta trud v majhnih stvareh – v drobnih dejanjih ljubezni do bližnjega, v dobrem izkoriščanju časa, v tem, da dobro dokončamo vsako delo ... – se moramo bolj truditi v teh bojih, ki so kot urjenje za zmago v *poslednji bitki*, ki nam bo odprla vrata večnega veselja.

Don Álvaro je imel vedno pred očmi neki nauk, ki ga je sveti Jožefmarija vedno razširjal, še posebej vztrajno v svojih zadnjih letih. **V vojni**, je govoril naš ustanovitelj, ***se lahko***

izgubi ena bitka, ali dve, ali tri ... V bistvu ni pomembno, če se le zmaga v zadnji bitki, tisti, ki odloči izid. V notranjem življenju – ki je prav tako vojna in bitka, kot smo ravnokar dejali –, je bolje ne izgubiti nobene bitke, ker ne vemo, kdaj bomo morali umreti. Z zemlje odhajajo majhni otroci, mladostniki, ljudje, polni moči. Stari pa se mnogokrat prebijajo naprej še leta in leta ... Toda nihče ne ve, kdaj bo moral Bogu dati obračun svojega življenja.

Prav zato, ker tisti, ki izgubi poslednjo bitko, izgubi vojno, moramo takrat, ko se znajdemo sredi teh bojev, za katere ve samo Bog naš Gospod in vsak izmed nas (...), pomisliti: to bi lahko bil zadnji boj, in nočem biti tako neumen, da bi zato, ker bi izgubil eno bitko, naredil nekoristno vse svoje življenje.

***Borimo se, otroci moji, borimo se!
Naučite tega še druge, kajti tako
bodo srečni: to je prava pot.***[11]

Don Álvaro se ni naveličal ponavljati, da Gospod zmore vse, nas pa prosi, naj delamo brez strahu pred porazom. *Si Deus pro nobis, quis contra nos?*[12], če je Bog z nami, kdo bo proti nam, se je pogosto spraševal z besedami svetega Pavla. Pogosto je govoril o Davidovem boju proti Goljatu, o katerem nam pripoveduje Sveto pismo[13]. Premišljeval je o nesorazmerju med orožjem enega in drugega tekmeca: Goljat je bil oborožen s sulico, ščitom in oklepom, David pa je imel le svojo pastirsko fračo in nekaj kamnov iz potoka. Kljub temu je David v popolnem zaupanju v božjo moč, ne v lastno moč, postal zmagovalec v tisti preizkušnji.

Evangelij na slovesnost vnebovzetja povzema spev *Magnificat*, ki nam

govori o upanju. To je krepost
tistega, ki tedaj, ko izkuša spor,
vsakdanji boj med življenjem in
smrtjo, med dobrim in slabim,
verjame v Kristusovo vstajenje, v
zmago ljubezni (...). Marijin spev,
Magnificat, je hvalnica upanju,
hvalnica božjega ljudstva, ki hodi
skozi zgodovino (...).

Ta hvalnica je posebno zavzeta
tam, kjer danes trpi Kristusovo
telo. Kjer je križ, tam za nas
kristjane ostaja upanje – vedno. Če
ni upanja, nismo kristjani. Zato
rad rečem: ne dovolite, da vam
karkoli odvzame upanje. Naj vam
ne ukradejo upanja, kajti ta moč je
milost, božji dar, zaradi katerega
gremo naprej in ob tem gledamo v
nebo. Marija je vedno zraven, blizu
tem skupnostim, tem našim
bratom, hodi z njimi, trpi z njimi in
poje z njimi *Magnificat* upanja.[14]

Te besede nas spodbujajo k molitvi za ljudi, ki po različnih krajih sveta trpijo ali so preganjani zaradi svoje vere. Ne pustimo jih samih! S svojo molitvijo in svojimi žrtvami, tudi če smo fizično daleč narazen, jim lahko pomagamo in olajšamo njihovo trpljenje prek občestva svetnikov, ki nas povezuje s Kristusovim mističnim telesom, ki je Cerkev.

Nočem iti mimo drugega marijanskega praznika v tem mesecu, ki je 22. avgusta – sveta Marija Kraljica in Gospa vsega stvarstva. Don Álvaro je dejal: »Jaz si to kronanje predstavljam tako, kot da bi Oče, Sin in Sveti Duh, presveta Trojica, vzela v svojo, še bolj posebno last Kraljico angelov in svetnikov: tako veliko last, ki je gotovo bila kot eksplozija svetlobe, tako da se je sveta Marija s svojo svetostjo, s svojo čudovitostjo, s svojo lepoto dvignila nad vse nas, da bi jo častili, ji izkazali

spoštovanje in jo vedno močnejše ljubili.«[15]

Do tega srečnega cilja bomo prišli, če bomo ostali zvesti svoji krščanski poklicanosti. Z napakami in zmotami vred – to sem že napisal –, toda odločeni, da bomo vstali tolikokrat, kot bo potrebno, tako da bomo pristopili k spovedi, se združili s Kristusom v evharistiji ter se zaupno zatekali k naši nebeški Materi.

»Konec našega zemeljskega življenja bo nebeška slava, če bomo znali hoditi po tej izvrstni stezi posvečevanja v vsakdanjem življenju, katero sta nam utrla Jezus, naš Gospod, in njegova blažena Mati z leti svojega življenja v Nazaretu, in ki jo je naš preljubi in sveti ustanovitelj znal posnemati s tolikšno zavzetostjo.«[16]

Dne 31. avgusta bom v Torreciudadu podelil duhovniško posvečenje dvema vašima bratoma

pridruženima: to bo še ena priložnost za krepitev enotnosti vsega Dela v služenju naši sveti materi Cerkvi.

Manjkata še manj kot dva meseca do beatifikacije predragega don Álvара. Spodbujam vas, da znova pregledate predloge, ki sem vam jih dajal ves ta čas, z velikodušnostjo in svobodo, ki jo vsakemu od vas narekuje vaša duša: vsi se moramo prizadevno pripraviti na ta čas milosti.

Vem, da mnogi ne boste mogli biti fizično navzoči v Madridu iz najrazličnejših razlogov: zaradi bolezni, starosti, poklicnega dela, ki ga ni mogoče prekiniti za nekaj dni, zaradi pomanjkanja ekonomskih sredstev za potovanje ... Kljub temu boste vsi močno navzoči pri tem obredu, pa tudi pri tistih, ki se bodo drug za drugim odvijali v Rimu. Vaša molitev, izročanje vaših težav, duhovna edinost z verniki, sodelavci

in prijatelji Dela, ki bodo navzoči pri beatifikaciji, bo nadvse učinkovit doprinos, po katerem bo Gospod razlil oblino milost nad duše.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja

vaš Oče

+ Javier

San José, Kostarika, 1. avgust 2014

.....

[1] Sveti Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 13.

[2] *Prav tam*, št. 106.

[3] Prim. *Raz* 12, 1-6.

[4] Papež Frančišek, homilija, 15. 8. 2013.

[5] Sveti Jožefmarija, rokopis, 31. 12. 1971.

[6] Sveti Jožefmarija, *Brazda*, št. 180.

[7] Don Álvaro, Pismo, 1. 8. 1993.

[8] Papež Frančišek, homilija, 15. 8. 2013.

[9] Don Álvaro, homilija na praznik Marijinega vnebovzetja, 15. 8. 1989.

[10] Don Álvaro, homilija, 8. 9. 1976.

[11] Sveti Jožefmarija, zapiski z družinskega srečanja, 8. 4. 1972.

[12] *Rim* 8, 31.

[13] Prim. 1 *Sam* 17, 39-51.

[14] Papež Frančišek, homilija, 15. 8. 2013.

[15] Don Álvaro, homilija, 8. 9. 1976.

[16] Don Álvaro, Pismo, 1. 8. 1993.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-
pismo-avgust-2014/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-pismo-avgust-2014/) (5. Avg. 2025)